

Esme si nevedela odpustiť také klamstvo. Koleduje si o to, aby ju alebo strelalo zásahom blesku. Prečo to len spravila?

Príčina jej bola jasná. Pretože je upratovačka a chyžná, zatiaľ čo on je omnoho lepší. Chcela naňho spraviť dojem, dokázať mu, že je hodná toho, aby s ňou trávil čas. Teraz však musí predstierať, že pracuje ako účtovníčka, hoci ani nevie, čo to vlastne je, a naďalej tajiť skutočnosť, že má dieťa. Je klamárka a hanbí sa za seba.

Keby bola dobrá, hneď teraz by sa priznala, ale ten pocit, že je mu rovná, bol príliš návykový. Nezáležalo jej ani na tom, že si to vymyslela, aj tak sa jej ten pocit páčil. Už aj tak predstiera, že je niekým iným, príťažlivou ženou znalou sveta (i keď veľmi úspešne, ak súdi podľa úbohého pokusu o flirtovanie v aute). Prečo to nedotiahnuť do konca a nepridať k svojej novej identite rovno aj múdrosť a rafinovanosť?

Po smrti ju budú na večné veky mučiť démoni a nedovolia jej prevteliť sa. Alebo ešte horšie – dovidia jej prevteliť sa, ale bude žiť ako sumec pod riečnym záchodom. Spravodlivosti sa urobí zadosť. To bude mať za to, že ľuďom želá otravu jedlom.

Khâi vystúpil z auta a Esme nasledovala jeho príklad. Výchvanie vlastných topánok na štrku jej znelo v ušiach neprirodzene

hlasno, a ako sa zadívala na svoje nohy, zatočila sa jej hlava. Kedy naposledy jedla? Od toľkej únavy si nevedela spomenúť.

Pohýbala sánkou, aby sa trochu prebrala, a prinútila sa vnímať okolie. Na rozdiel od haciend z jej predstáv boli domy naokolo fádne a nízke – väčšina z nich boli obyčajné bungalovy. A ten vzduch! Zhlboka sa nadýchla. Čo to len je?

Vzápätí si uvedomila, že to bol práve nedostatok pachov. Necítila odpadky ani hnijúce ovocie. Západ slnka nezahmlievali výfukové plyny až do odtieňa tamarindovej hrdze. Pošúchala si oči vyčerpané od zmeny časového pásma a obdivovala oblohu vymaľovanú odtieňmi marhule a hyacintu.

Aký rozdiel dokáže spraviť oceán!

V tej chvíli ju prepadla túžba za domovom a takmer jej začal chýbať znečistený vzduch. Ako tak stála na neznámej ulici, v neznámom meste, vo svete takom vzdialenom od všetkých milovaných osôb, prijala by pohľad na čosi dôverne známe. Koľko je hodín vo Vientame? Spí teraz Ngoc Anh – teda Jade? Chýba jej maminka? Jade mame veru chýba. Keby bola doma, ľahla by si k nej, pobozkala by ju na rúčky a pritlačila sa k nej čelom na čelo, ako to robievala vždy pred spaním.

Zakopla a bola by spadla, keby tam nebolo poštovej schránky. Khài vytiahol batožinu z kufra a vyčítavým pohľadom sa pozrel na jej vysoké topánky. „Lepšie by ti bolo bosej ako v hentom.“

„Sú náramne praktické – topánka a nôž v jednom.“ Vyzula si ich a jednou z nich naznačila bodnutie.

Vážne si ju premeral, bez smiechu, ba dokonca bez úsmevu. Esme zovrela pery a zadívala sa na svoje bosé nohy. Zase jeden neúspešný pokus o flirtovanie. Mohla sa však obraňovať tým, že naposledy bola na rande veľmi dávno a už aj zabudla, ako na to.

Ako sa tak dívala na svoje nepekné prsty na nohách (neznášala neforemné ruky a nohy, ktoré zdedila po svojom zelenookom otcovi – nebolo na nich nič ladné ani príťažlivé), zaznamenala hrozivú

burinu na Kháiovom prednom dvore. „Čo ak stúpim na trň?“ Vyslala k nemu úsmev a dúfala, že vyzerá sexi. „Odnesieš ma?“

Doniesol jej kufor až k vchodovým dverám a nevenoval jej ani pohľad. „Drž sa na betóne a budeš v poriadku.“

Poskakujúc za ním, navrhla: „Mohla by som ti vyčistiť dvor. V tom som dobrá.“

Vylovil kľúče z vrecka a odomkol dvere. „Páči sa mi, aký je.“

Ešte raz sa na dvor obzrela cez plece, aby sa uistila, že si to nevymyslela. Nie, stále sa tam rozpínala trnistá džungľa s prepletenými úponkami viniča a s vyschnutými kríkmi.

Mýlil sa, keď poznamenal, že je čudnejšia ako on. Khái v tejto disciplíne bez akéhokoľvek úsilia na plnej čiare vyhráva. Pravdepodobne je najzvláštnejším človekom, akého kedy stretla. Ešte ho nepozná dobre, ale jeho zvláštnosť jej udrela do očí na prvý pohľad. Pri rozhovore sa jej nedíva do očí, oblieka sa celý do čierneho, páči sa mu neobriadený dvor a hovorí hrozne divné veci. Napĺňalo ju to nádejou.

Zvláštnosť je dobrá vec. Zvláštnosť predstavuje príležitosť.

Navyše aj ona je čudná. Len nie tak veľmi ako on.

„Si veľmi...“ Zaváhala. „... slobodomyselný.“

Zadával sa na ňu, akoby ju považoval za blázna, a Esme si v duchu uštedrila kopanec.

„Prečo parkuješ na ulici, keď máš hento?“ Ukázala na garáž. Súdiac podľa veľkosti brány, zmestili by sa tam dve autá. Nedávalo jej zmysel, prečo parkuje svoje pekné auto na ulici. Ak teda nevlastní tri, o čom na základe stavu jeho dvora a domu úprimne pochybovala.

Namiesto odpovede otvoril vchodové dvere. Rozmýšľala, či jej poznámku prepočul, alebo ju naschvál ignoroval, ale nechala to tak. Dom bol vnútri ešte zvláštnejší ako zvonka – vysoký koberec, ktorý pripomínal trávnik viac než priestor pred domom, v obývačke samé náradie na cvičenie, zariadenie a žalúzie z inej éry.

Položila si topánky na dlážku a vykročila za ním po úzkej chodbe. Mäkké vlákna koberca jej pri každom kroku objali bosé nohy.

Postavil kufor do malej izby, v ktorej bol písací stôl, gauč a skriňa. Všimla si staré tapety a v očiach ju zaštipali slzy. Mac-kovia, plážové lopty, bábiky, baletné topánky a stavebné kocky. Bývalá detská izba. Končekmi prstov prešla po baletných topánkach. Jade by sa náramne páčili.

„Toto je tvoja izba,“ oznámil jej. „Budeš sa musieť uspokojiť s gaučom.“

„Je pekná. Ďakujem, *anh Khài*.“ Nikdy v živote nespala na ničom takom peknom ako tento gauč. Nikdy žiadny nemala. Ani to však nespomenula. Teraz je predsa rafinovaná účtovníčka Esme. Účtovníčka Esme pravdepodobne vlastní pekný byt s dvomi alebo tromi pohovkami a v živote nespala na trstinovej rohoži na hlinenej dlážke.

Osamelé vidiecke dievča v jej vnútri sa zadívalo na prázdny veľký gauč a opäť pocítilo clivotu za domovom. Túžilo po slamenej rohoži, hlinenej dlážke, dome s jednou miestnosťou a po spiacich telách dcérky, starej mamy a mamy. Bolo vyčerpané, ale nedokázalo si predstaviť, ako bude spať samo.

„Ten telefón na stole je pre teba.“ Ukázal prstom na stôl a obrátil sa na odchod.

„Počkaj, akože pre mňa?“ Pobešla k stolu a načiahla sa za lesklým strieborným telefónom, ale kým sa ho stihla dotknúť, zovrela päšť. Škoda by bolo zašpiniť taký luxusný telefón ufúľanými prstami.

„Mama hovorila, že budeš potrebovať novú simku, ale jednoduchšie je zohnať si nový mobil. Ak sa ti nepozdáva, hádam by som ho mohol vymeniť za väčší model.“

Ten by však stál ešte viac. „Je predsa nový,“ riekla.

Strčil si ruku do vrecka. „Hej.“ Povedal to, ako keby to bola tá najobyčajnejšia vec na svete.